

Sygn. akt I PK 169/11

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Gersdorf (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa M.P.

przeciwko Sądowi Okręgowemu w X.

o odszkodowanie i ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 maja 2012 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Y.

z dnia 25 czerwca 2010 r.,

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. odrzuca pismo skarżącego, nazwane "skarga kasacyjna powoda - uzupełnienie"**
- 3. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód domagał się 13 245,20 zł tytułem odszkodowania za naruszenie równego traktowania w zatrudnieniu i dopuszczenie się praktyk dyskryminacyjnych w stosunku pracy.

Wyrokiem z 28 października 2009 r. Sąd Rejonowy w Ż. zasądził na jego rzecz 2 808,00 zł. Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, umarzając jednocześnie postępowanie w części dotyczącej żądania ustalenia prawa do sprawowania jurysdykcji sądowej według właściwości wydziału, ze względu na cofnięcie w tym zakresie powództwa. Pozwany wyraził zgodę na cofnięcie pozwu. Sąd zasądził od powoda 1 582 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Sąd ustalił, że powód jest zatrudniony na stanowisku sędziego w Sądzie Okręgowym w X. Dnia 1 stycznia 2006 r. w wydziale została utworzona sekcja do spraw I i II instancyjnych z zakresu prawa [...]. Jednym z inicjatorów i pomysłodawców utworzenia był powód. Kierownikiem sekcji została SSO M. G.. Powód orzekał w tej sekcji wspólnie ze wskazaną sędzią oraz SSO R. X.

10 kwietnia 2006 r. SSO G. przydzielono asystenta. Został on zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy. Asystent został przydzielony wskazanej sędzi dlatego, że jako kierownik sekcji pełniła ona obowiązki funkcyjne, orzekając jednocześnie w pełnym wymiarze. Oprócz tej sędzi asystenta przydzielonego w pełnym wymiarze czasu pracy posiadały również przewodnicząca Wydziału Gospodarczego oraz przewodnicząca Wydziału Penitencjarnego i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń w sprawach karnych, które również pełniły obowiązki funkcyjne i orzekały w pełnym wymiarze. Asystent został formalnie przydzielony SSO G., udzielał jednak pomocy także innym sędziom z wydziału i z sekcji. Pomagał również powodowi, dla którego sporządził kilka projektów uzasadnień i postanowień wraz z uzasadnieniami. Powód nigdy nie prosił SSO G. o umożliwienie mu skorzystania z pomocy jej asystenta. Dochodziło do tego zawsze z inicjatywy wskazanej sędzi. Powód nie zgłaszał również żadnych zastrzeżeń do decyzji Prezesa Sądu odnośnie przydzielenia asystenta SSO G. na pełny etat.

Od sierpnia 2006 r. do stycznia 2007 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. W tym czasie sprawy z jego referatu były rozpoznawane przez SSO G. oraz SSO X., a także przez sędziów delegowanych z sądów rejonowych. Łącznie rozpoznali oni 111 spraw z referatu powoda. Podczas pobytu powoda na zwolnieniu lekarskim doszło do zmiany praktyki wyznaczania spraw na rozprawy, w ten sposób, że były one wyznaczane przez przewodniczącego wydziału lub kierownika sekcji.

11 stycznia 2007 r. powód zwrócił się do Prezesa Sądu Okręgowego o przyznanie mu asystenta. 23 stycznia 2008 r. powód wniósł o zapewnienie mu takiego samego dostępu do komputera stacjonarnego, komentarzy do kodeksów jak pozostałym sędziom. Prezes Sądu 28 stycznia 2008 r. zapewnił powoda, że zostanie wyposażony w drugą jednostkę komputerową, wskazując również, że komentarze nabywane są wyłącznie na potrzeby sekcji lub wydziału. W niedługim czasie, po wystąpieniach powoda został on wyposażony w komputer stacjonarny. Prezes Sądu rozważał możliwość przydzielenia powodowi asystenta Z. B., lecz powód nie był z niego zadowolony. Z tego względu nie przyznano powodowi asystenta. Zapewniono go jednak, że otrzyma pomoc asystenta, gdy będą wolne etaty asystenckie. 1 kwietnia 2007 r. powód uzyskał pomoc asystenta, w wymiarze 1/2 etatu.

Po powrocie powoda do pracy liczba wyznaczanych dla niego spraw na była zdecydowanie większa niż innych sędziów w sekcji. Liczba spraw powoda wyznaczonych na sesje, za wyjątkiem spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w miesiącu styczniu wyniosła 15 (SSO G. 8), w lutym 11 (SSO G.8), w marcu wyniosła 6 (SSO G.4), w kwietniu 11 (SSO G.8). Łącznie w 2007 r. powód miał wyznaczonych 85 spraw z czego załatwił 64, natomiast SSO G. miała 77 spraw wyznaczonych, z czego załatwiła 70. W 2008 r. powód miał 67 spraw wyznaczonych, z czego 58 spraw załatwił, natomiast SSO G. miała 64 sprawy wyznaczone, z czego załatwiła 51. Liczba spraw rozpoznanych przez powoda w postępowaniu uproszczonym w latach 2007-2008 wyniosła odpowiednio 44 i 3 sprawy, natomiast SSO G. 27 i 5.

Od 12 stycznia 2009 r. zmniejszono o połowę etat asystenta przydzielonego do SSO G.. 31 marca 2009 r. Kolegium Sądu Okręgowego jednogłośnie

zaopiniowało pozytywnie zakres czynności powoda i SSO G. w ten sposób, że pierwsze 87 spraw z kategorii U z bieżącego wpływu rozdzielono pomiędzy powoda i wskazaną sędzię w stosunku 2/3 do 1/3. Zmiana podyktowana była radykalnym spadkiem spraw z kategorii [...]. Podziału tego dokonano również z uwagi na zakres obowiązków SSO G., która oprócz orzekania, od 6 lutego 2007 r. pełniła funkcję zastępcy przewodniczącego Wydziału [...]. Począwszy od 1 kwietnia 2009 r. SSO G. zmniejszono obowiązki orzecznicze w zakresie spraw [...] do 1/2 etatu.

Sąd Rejonowy wskazał, że po powrocie powoda ze zwolnienia lekarskiego w miesiącu styczniu 2007 r. był on nierówno traktowany. Został pozbawiony możliwości korzystania z pomocy asystenta, gdy inni sędziowie mieli zapewniony dostęp do tej pomocy. Od momentu powrotu powoda do pracy ze zwolnienia lekarskiego do dnia 31 marca 2007 r. tj. do ostatniego dnia, w którym powód pracował bez asystenta, był on nierówno traktowany. Sąd uznał dalej idące żądania pozwu za nieuzasadnione, wskazując, że w okresie od 10 kwietnia 2006 r. do sierpnia 2006 r. nie był on dyskryminowany. Sąd Rejonowy nie dopatrył się dyskryminacji powoda w praktyce wyznaczania spraw na rozprawę przez Kierownika Sekcji lub Zastępcę Przewodniczącego Wydziału. W kwestii obciążenia powoda na poszczególnych sesjach w okresie od stycznia 2007 r. do stycznia 2008 r., Sąd nie dopatrył się przejawów nierównego traktowania. Liczba spraw rozpoznanych przez powoda w tym okresie nie odbiegała znacząco od liczby spraw rozpoznawanych przez SSO G.. Sąd uznał również, że powód nie był pozbawiony dostępu do komputera stacjonarnego, literatury w prawniczej, komentarzy i kodeksów. Sposób dokonania podziału tzw. pakietu startowego spraw z kategorii [...] nie może świadczyć o nierównym traktowaniu powoda w porównaniu z SSO G.. Przydzielenie tej sędzi 1/3, a powodowi 2/3 spraw z tej kategorii nie było wynikiem dyskryminowania, lecz zmniejszeniem etatu przydzielonego jej do pomocy asystenta. Powód, jak i ta sędzia mieli przyznanych asystentów w wymiarze 1/2 etatu, a zakres ich obowiązków orzeczniczych był zbliżony. SSO G. pełniła również obowiązki funkcyjne. Ograniczenie SSO G. pomocy asystenta do 1/2 etatu od 12 stycznia 2009 r. było zrównoważone (przy jej obowiązkach funkcyjnych) przydziałem spraw z tzw. pakietu startowego. Działanie to nie miało przejawu dyskryminacji, lecz obiektywnie uzasadnionego różnicowania. Wyeliminowało ono

możliwość zgłoszenia zarzutu dyskryminacji przez wskazaną tę sędzię, względem powoda.

Apelację od wyroku złożyły obie strony.

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z 25 czerwca 2010 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddalił, oddalił apelację powoda oraz zasądził na rzecz pozwanego 2 730 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu stwierdzono przede wszystkim, że nie ma podstaw do uznania dyskryminacji powoda od momentu jego powrotu do pracy do dnia przydzielenia mu asystenta w miesiącach styczeń-marzec 2007 r. Natomiast Sąd I instancji zasadnie przyjął, że zarówno przed, jak i po zakończeniu tego okresu powód nie był dyskryminowany. Powód nie mógł się skutecznie domagać odszkodowania z powodu dyskryminacji polegającej na nieprzyznaniu mu asystenta, skoro wcześniej (do stycznia 2007 r.) mając świadomość tego, że asystent został przydzielony do pomocy przewodniczącej wydziału, nie zgłaszał co do tego zastrzeżeń. Bezzasadne są twierdzenia powoda odnośnie naruszenia przepisów Konstytucji oraz przepisów ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej u.s.p.), jak również przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 23 lutego 2007 r. oraz Regulaminu urzędowania sądów powszechnych. Kwestia ta była przedmiotem wypowiedzi Trybunału w postanowieniu z 10 czerwca 2009 r., P 4/09, OTK-A 2009/6/93.

W kwestii dostępu do współpracy z asystentem stwierdzono, że żaden przepis u.s.p., ani rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 5 listopada 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu wykonywania czynności przez asystentów sędziego nie warunkuje wykonywania przez sędziego jego obowiązków bezwzględnie w asyście asystenta. Instytucja asystenta jest stosunkowo nowym rozwiązaniem, jej pełne wdrożenie wymaga odpowiedniego czasu, nakładów finansowych, co skutkuje brakiem możliwości zatrudnienia takiej liczby asystentów, aby każdy sędzia w zadawalającym go rozmiarze mógł z tej współpracy korzystać. Konieczne było dokonanie podziału czynności asystentów pomiędzy różnych sędziów w stosownym do ich zadań zakresie. W podziale dokonanym z uwzględnieniem tych uwarunkowań w Wydziale [...] Sądu Okręgowego w [...] nie dopatrzono się nierównego traktowania powoda. Powód w apelacji wskazuje na zakres czynności i wielkość pakietu startowego, dokonując porównania z SSO G..

Powód szeroko odnosi się do obowiązków wskazanej sędzi w zakresie rozpoznawania spraw drugoinstancyjnych i obowiązków zastępcy przewodniczącego wydziału, oceniając jej jako niewystarczające do dokonania podziału spraw objętych repertorium [...] w stosunku 2/3 do 1/3. Sąd Rejonowy dokonał jednak odmiennej oceny tegoż podziału wpływających spraw, a Sąd Okręgowy ocenę tę podzieli. Powód nie wykazał, aby zakres faktycznie wykonywanych czynności przez wskazanego sędziego był na tyle znikomy, aby nie sięgał swym rozmiarem połowy etatu.

Sąd nie uwzględnił również wniosku powoda o wylosowanie składu orzekającego rozpoznającego apelację. W procedurze cywilnej brak jest przepisu, który zobowiązałby sąd do wyboru każdego składu orzekającego w drodze losowania. Sprawa niniejsza została przydzielona zgodnie z zakresem czynności sędziów orzekających w wydziale oraz zgodnie z planem podziału sesji, który zostaje ustalony na półroczne okresy, w każdym roku przed wyznaczeniem terminu rozprawy, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w formie zwyczajowo przyjętej od wielu lat. Zostaje zatem zachowana zasada losowego doboru składu orzekającego.

Dostęp do publikacji i książek był dla wszystkich sędziów orzekających w wydziale taki sam, a zatem nie cechuje go dyskryminacja, czy też nierówne traktowanie w rozumieniu art.18^{3a} k.p. Powód nie wskazał sytuacji, w których doszłoby do uniemożliwienia mu korzystania z tych materiałów.

Odnosnie zarzutu o braku dostępu do komputera stwierdzono, że powód dysponował dostępem do komputera w różnym zakresie, jednakże sam ten fakt nie przesądza o różnicowaniu powoda w stosunku do pozostałych sędziów. Powód formułując powyższy zarzut, nie wskazał, na czym miałyby polegać dyskryminowanie go.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji strony pozwanej, stwierdzono, że zasługują one na uwzględnienie. Słusznie bowiem apelujący pozwany wywodzi w oparciu o złożone do akt sprawy wokandy spraw toczących się w Wydziale [...] Sądu Okręgowego w [...], że w miesiącach styczeń do marzec 2007 r., po powrocie powoda do pracy po dłuższym okresie korzystania zwolnienia od świadczenia pracy spowodowanego chorobą, ilość spraw wyznaczonych na

poszczególne wokandy dla powoda nie odbiegała od spraw wyznaczonych po raz pierwszy dla innych sędziów. Sytuacja taka wynikała z konieczności odraczania wcześniej wyznaczonych terminów rozpraw z miesiąca grudnia 2006 r. i stycznia 2007 r., a to ze względu na przesunięcie wcześniej zapowiadanej przez powoda daty powrotu do pracy. Skoro powód w zakresie ilości wyznaczanych na poszczególne wokandy spraw nie był traktowany odmiennie od innych sędziów, to nie istnieją przesłanki do ustalenia nierównego traktowania w rozumieniu art.18^{3a} k.p. W oparciu o dane statystyczne dotyczące jedynie jednego miesiąca, w specyficznej sytuacji powoda wracającego do pracy po okresie długotrwałej nieobecności, nie można przesądzać o nierównym traktowaniu go w stosunku do innych osób, ponieważ specyfika pracy sędziego wskazuje na okresowo nierówne rozłożenie jej nasilenia i może być spowodowane, jak w niniejszej sprawie, okresowym zwiększeniem obowiązków będącym skutkiem czynników obiektywnych.

W kwestii kosztów stwierdzono, że to powód w zdecydowanej części przegrał sprawę. Nie do przyjęcia jest natomiast twierdzenie powoda, który kwestionując prawidłowość orzeczenia w tym zakresie, podał, że jego roszczenie uwzględniono co do zasady. Zdaniem Sądu okoliczność ta nie ma znaczenia, skoro powód wnosił o zasądzenie odszkodowania w kwocie 23 245,20 zł, na jego rzecz zasądzono jedynie 2 808,00 zł. Równie niezrozumiałe jest powoływanie się powoda na okoliczność uwzględnienia jego roszczenia co do ustalenia prawa do jurysdykcji według właściwości wydziału, ponieważ powód w toku sprawy za zgodą pozwanego cofnął pozew, a postępowanie zostało w tym zakresie umorzone.

Skargę kasacyjną od wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zarzucono naruszenie: 1) zasady bezstronności oraz prawa do rzetelnego procesu tj. art. 49 k.p.c. w związku z art. 45 Konstytucji, art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z 1950 r. w związku z art. 91 Konstytucji poprzez brak możliwości zaskarżenia postanowienia o odmowie wyłączenia składu orzekającego w sprawie. Niezaskarżalność (art. 394¹ § 2 k.p.c.) postanowienia Sądu Apelacyjnego odmawiającego wyłączenia od rozpoznania sprawy składu orzekającego narusza zasadę dwuinstancyjności z art. 176 ust. 1 Konstytucji, co miało wpływ na wynik sprawy „w zakresie utworzenia sądu bezstronnego”, 2)

art. 326 § 1 k.p.c. poprzez wydanie wyroku 25 czerwca 2010 r., mimo że rozprawę zamknięto 4 lutego tj. po około 5 miesiącach, 3) art. 377 k.p.c., ponieważ żaden z sędziów na rozprawie apelacyjnej nie przedstawił stanu sprawy ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów i wniosków apelacyjnych, 4) art. 224 k.p.c. poprzez nie udzielenie głosu stronom przed zamknięciem rozprawy, 5) art. 158 k.p.c. i art. 160 k.p.c., ponieważ protokół nie odzwierciedla rzeczywistego przebiegu rozprawy apelacyjnej, 6) art. 160 k.p.c. poprzez nierozpoznanie do chwili obecnej wniosku o sprostowanie protokołu co do nieudzielania głosu stronom, 7) art. 150 pkt 4 k.p.c. poprzez wezwanie powoda na rozprawę, która okazała się „publikacją”, 8) art. 328 § 2 k.p.c., „ponieważ uzasadnienie orzeczenia nie odnosi się do zarzutów apelacji w warstwie konstytucyjnej oraz pojęcia dyskryminacji w aspekcie prawnym”.

W ocenie skarżącego kumulacja powyższych naruszeń prawa „przekreśla wartość gwarancyjną procedury sądowej, uzasadnia brak bezstronności sądu, tworzy nieważność postępowania w znaczeniu art. 379 pkt 5 k.p.c., uzasadniając konieczność powtórzenia rozprawy apelacyjnej”.

Ponadto zarzucono, że Sąd orzekający nie wyznaczono zgodnie ze standardami Konstytucji oraz art. 6 Konwencji z 1950 r., ponieważ akt wyznaczenia oparto na uprawnieniach wynikających z rozporządzenia władzy wykonawczej lub na zwyczaju w sposób sprzeczny z Konstytucją, co skutkuje nieważnością postępowania w znaczeniu art. 379 pkt 4 k.p.c. Naruszono więc art. 87 w związku z art. 8 Konstytucji poprzez oparcie wyznaczenia składu orzekającego na zwyczaju oraz art. 92 ust. 1, art. 176 ust. 2 w związku z art. 8 i art. 7 Konstytucji poprzez oparcie wyznaczenia sądu na rozporządzeniu władzy wykonawczej sprzeczny z Konstytucją.

Zarzucono także naruszenia: 1) art. 178 ust. 2 Konstytucji w związku z art. 32 Konstytucji, art. 7 Konstytucji, art. 8 Konstytucji i art. 18^{3a} k.p., art. 18^{3d} k.p. Nie przeprowadzono „analiz prawnych definiujących pojęcie dyskryminacji w odniesieniu do podstaw faktycznych procesu i konstytucyjnych wzorców podstaw prawnych powództwa, a tym samym uznano brak dyskryminacji powoda”, 2) zasady bezpośredniego stosowania Konstytucji poprzez nie przeprowadzenie analiz legalności podziału zadań, tworzenia struktur sądowych, stanowisk, mimo zarzutów skarżącego i znaczenia tej kwestii dla rozstrzygnięcia sprawy w ramach

przestrzegania zasady równości, niezawisłości sędziego i nadrzędności Konstytucji, a przez to pominięto w ramach wykładni prawa gwarancyjnego faktyczne uznanie wyższości rozporządzenia władzy wykonawczej (Regulaminu) i aktów władzy biurokracji sądowej (decyzji Prezesa Sądu) nad Konstytucją. Pominięto kolizję art. 41 u.s.p. z art. 92 ust. 1 i art. 176 ust. 2 Konstytucji w związku z art. 8 ust. 1 Konstytucji, 3) Konstytucji poprzez pominięcie kolizji art. 41 u.s.p. z art. 92 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 8 Konstytucji w zakresie, w jakim uznano legalność Sekcji jako struktury sądów, funkcji kierownika Sekcji oraz zakresów czynności sędziów, co miało wpływ na uznanie braku dyskryminacji w rozumieniu art. 18^{3a} k.p., 4) Konstytucji przez pominięcie kolizji art. 41 u.s.p. z art. 176 ust. 2 Konstytucji, w zakresie w jakim uznano legalność Sekcji jako struktury sądów, funkcji kierownika Sekcji oraz zakresów czynności sędziów, co miało wpływ na uznanie braku dyskryminacji w rozumieniu art. 18^{3a} k.p., 5) Konstytucji poprzez pominięcie kolizji art. 22 § 1a w związku z art. 31 § 1 pkt 1 u.s.p. z art. 178 ust. 1 Konstytucji, w zakresie w jakim uznano legalność zakresów czynności sędziów, co miało wpływ na uznanie braku dyskryminacji w rozumieniu art. 18^{3a} k.p., 6) art. 18^{3a} k.p., poprzez błędną wykładnię w zakresie określenia cechy istotnej zróżnicowania warunków pracy (cechy relewantnej), a przez to uznanie braku dyskryminacji, 7) art. 98 k.p.c., art. 100 k.p.c. i art. 102 k.p.c. poprzez obciążenie skarżącego kosztami procesu, mimo że w trakcie procesu przed sądem I Instancji pozwany uwzględnił żądanie powoda i przywrócił mu prawo do orzekania w ramach właściwości wydziału (w sprawach ubezpieczeniowych). Tym samym spełniono jedno z roszczeń powoda.

Wniesiono o rozpoznanie skargi na rozprawie, zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz powoda 23 245,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji poza Okręgiem Sądu Okręgowego w [...] do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego z uwagi na argumentacje wskazane we wnioskach o wyłączenie sędziów Sądu Okręgowego w [...], przeprowadzenie dowodów z pism-protestów sędziów Wydziału dotyczących dyskryminacji w okresie objętym procesem na okoliczność faktu dyskryminacji i

obciążenia sędziów oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentacji wskazującej na fałszowanie statystyki sądowej w okresie objętej sporem. Dowody te zostały pominięte przez Sąd II instancji wbrew wszelkim zasadom procesowym i dlatego w tym znaczeniu ich dopuszczenie nie narusza art. 398 § 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem uzupełniającym z 15 września 2011 r. uzupełnił wyrok z 25 czerwca 2010 r. w ten sposób, że zasądził dodatkowo od powoda 3 533,66 zł.

Pismem z 11 października 2011 r. powód uzupełnił skargę kasacyjną. Podniósł w niej przede wszystkim, że uzyskał on dowody co do wadliwej reprezentacji strony pozwanej w procesie. Zarzucono nieważność postępowania przed sądem I i II instancji poprzez naruszenie art. 89 § 2 k.p.c. (przed sądem I instancji od 19 maja 2009 r.). Zarzucono także naruszenie art. 328 k.p.c., art. 338 k.p.c., a tym samym art. 6 Konwencji o Ochronie Praw i Wolności. Nieważność postępowania ma również wynikać z tego, że wyznaczenie składu orzekającego było niezgodnie ze standardami z art. 45, art. 176 ust. 2 Konstytucji oraz art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się nie mieć uzasadnionych podstaw.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów przedstawionych przez powoda w piśmie zatytułowanym „Skarga Kasacyjna powoda – uzupełnienie”. Zarzuty w nim podniesione nie zostały rozpatrzone ze względu na upływ terminu przewidziany do wniesienia skargi kasacyjnej. Pismo to (uzupełnienie skargi) zostało z tego powodu odrzucone.

Nieuzasadnione okazały się zarzuty naruszenia przepisów wskazanych w pkt 1 skargi kasacyjnej, które zdaniem skarżącego, miały świadczyć o nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji. W części zarzuty te były podniesione już w apelacji (pkt 1.1. s zarzutów skargi kasacyjnej) i zostały poprawnie rozstrzygnięte przez Sąd Okręgowy. Nie jest zrozumiałym zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., gdyż Sąd Okręgowy odniósł się do zarzutów apelacji w warstwie konstytucyjnej (s. 17 uzasadnienia). Natomiast pozostałe zarzuty naruszenia

przepisów prawa procesowego pozostają bez wpływu na ostateczne rozstrzygnięcie sprawy. Także zarzuty podniesione w pkt 2 skargi kasacyjnej nie były uzasadnione. Były one zresztą także podnoszone w postępowaniu apelacyjnym. Z tego powodu zarzut nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji nie mógł zostać uwzględniony.

Zarzuty przedstawione w pkt II skargi kasacyjnej odnoszą się zasadniczo do naruszenia zakazu dyskryminacji oraz przepisów Konstytucji RP.

Skarżący podnosi w wielu miejscach zarzut dyskryminacji (np. s. 10, 14, 17, 18, 38, 43, 55 skargi kasacyjnej), który jest uzasadniany nierównym traktowaniem w zakresie dostępu do pomocy asystenta, komputera, literatury prawniczej, przydziału do spraw na sesjach.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że dyskryminowaniem w rozumieniu art. 18^{3a} k.p. jest nierówne traktowanie w zatrudnieniu z określonych przyczyn i nie jest wystarczające wskazanie na „podłoże dyskryminacyjne” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2010 r., I PK 72/10, OSNP 2012, nr 1-2, poz. 4). Skarżący nie wskazuje jednak wprost kryterium o charakterze dyskryminacyjnym. Ponadto z ustaleń Sądu drugiej instancji wynika, że powód nie był nierówno traktowany. Już jedynie z tego powodu możliwe byłoby oddalenie powództwa z uwagi na treść art. 18^{3a} k.p.

Gdyby jednak rozważać różnice sytuacji powoda w zakresie przez niego wskazanym w skardze kasacyjnej, w stosunku do sędzi sprawującej funkcję Kierownika Sekcji, to należałoby rozstrzygnąć o charakterze kryterium tego różnicowania. Nie ulega wątpliwości, że do naruszenia zasady równego traktowania i zasady niedyskryminacji w zatrudnieniu może dojść jedynie wtedy, gdy różnicowanie sytuacji pracowników wynika z zastosowania przez pracodawcę niedozwolonego kryterium, a więc w szczególności, gdy dyferencjacja praw pracowniczych nie ma oparcia w odrębnościach związanych z ciężącymi obowiązkami, sposobem ich wypełniania, czy też kwalifikacjami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., II PK 14/07, OSNP 2008, nr 21-22, poz. 311).

Jak wynika z niekwestionowanych ustaleń Sądów obu instancji sędzia w stosunku do której powód odnosi swoją, jego zdaniem nierówną pozycję, pełniła

funkcję kierownika Sekcji i Wydziału. Jest oczywiste, że z tego powodu mogło dojść do uzasadnionego zróżnicowania zakresu jej obowiązków w stosunku do innych sędziów. Skarżący podnosi jednak, że powołanie sędzi na stanowisko kierownika sekcji narusza wskazane w skardze przepisy ustawy o ustroju sądów powszechnych oraz Konstytucji RP. Skarżący podnosi, między innymi niekonstytucyjność przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. Nr 38, poz. 249). Problem ten był przedmiotem pytania prawnego Sądu Okręgowego w [...]. Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z dnia 10 czerwca 2009 r., P 4/09 (OTK-A 2009, nr 6, poz. 93) umorzył postępowanie. W tej sytuacji przepisy rozporządzenia korzystają z domniemania zgodności z Konstytucją RP. Sąd Okręgowy rozważał ten problem uznając, że niezasadne są zarzuty dotyczące naruszenia przepisów Konstytucji w kontekście naruszenia zasady równego traktowania powoda.

Mając na uwadze powyższe oraz okoliczności faktyczne związane z wykonywaniem obowiązków sędziowskich w Wydziale [...]Sądu Okręgowego w [...]. należy stwierdzić, że nie są zasadne zarzuty nierównego traktowania powoda, a tym bardziej jego dyskryminowania.

Zdaniem Sądu Najwyższego Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę we właściwym składzie, nie zostały naruszone wskazane w skardze kasacyjnej przepisy prawa procesowego i materialnego, jak i Konstytucji RP. Tak więc zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego odpowiada prawu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji wyroku.

/tp/